

Valeriu Drumeș

Terasa cu umbrele

Editura Marineasa
Timișoara, 2001

Coperta – după o fotografie de
Ștefan Plank

© Valeriu Drumeș

ISBN 973-8215-37-4

„În timp ce omul de știință vede tot ce se întâmplă într-un punct al spațiului, poetul simte tot ce se întâmplă într-un punct al timpului.”

VIVIAN BLOODMARK

Partea întâi

Terasa cu umbrele

*
* *

E o terasă cu statornic cin
ce se deșteaptă-n zvon de păsărele;
umbrelele, bătând din aripi, lin,
alungă toate duhurile rele.

*
* *

Aici poeții vin și se-ntrețin
la un pahar de vorbă și căfaină;
eu îi ascult, în cinstea lor închin
și mă pătrunde starea lor de taină.

*
* *

Formează-o rasă aparte-acești poeți
legați prin mii de nevăzute fire.
Huliți-i, izgoniți-i, dacă vreți!
Izvodul altei lumi e-a lor menire.

*
* *

Formează-o rasă aparte-acești poeți
legați prin mii de nevăzute fire.
Huliți-i, izgoniți-i, dacă vreți!
Izvodul altei lumi e-a lor menire.

*
* *

La buzunarul meu amfitrion
se-nghesuie procleții, geanabeții;
ci eu mă dedublez cu anason,
care-i adus din blândețe Elveții.

*
* *

Voi, frații mei, holtei înamorați
de junele hiltrune și perverse,
întoarceți ochiul vost' și admirați
și grația, și dansul ideilor submerse!

*
* *

De ce-am fi triști când vremile ne-nvață
că nu sunt glorii pentru veșnicii?
Să dăm măsura **vieții** într-o viață
și să sorbim din chin și bucurii.

*
* *

Târcoale dau și patima și ura
și pe la mese vin și intrigi țes;
dar, la doi pași, ce gingașă-i răsura
când floarea ei zâmbește cu-nțeles!

*
* *

Pe nimeni nu mai judec; fac efort
să-l înțeleg pe fiecare-n parte
și îmi ajunge minimul confort
de-a fi aici și-atâta de departe.

*
* *

« – De o umbrelă m-am îndrăgostit, monșer,
căci între toate-i unică și pură,
chemând cu insondabilu-i mister
spre ultima, suprema aventură.»

*
* *

Cântați, dar', sub lumina cea înaltă!
Minunăție-i fiecare zi.
Cât inima e vie și tresaltă,
în voi rodesc ascunse energii.

*
* *

Eu Demiurgos pot visa c-am fost,
fără să-mi caute cineva vreo vină,
când pe terasă stăm în ceasul nost'
noi, cei surâzători spre ce-o să vină.

Partea a doua

Din viața lui Don Pepi și a mirobolantei Matahara

Pe Terasa cu umbrele am redat, în fața comesenilor, momente din viața lui Don Pepi și a mirobolantei Matahara, personaje și reale, și fantastice, parcă. Ele (cele două personaje) s-au cunoscut, probabil, în altă existență sau se vor cunoaște într-o viață viitoare.

*
* *

DON PEPI poartă (mai tot timpul) un pardesiu „ornat” cu franjuri de căptușeală atârând prin crăpături; burlanele pantalonilor sunt suflecate până deasupra gleznelor; mai poartă doi ciorapi de culori diferite și niște pantofi scâlțiați, cu tocurile foarte roase; Țoalele par a se susține pe o fibră de maratonist; la fizionomie, aduce a fachir.

*
* *

MATAHARA se arată (în orice anotimp) înfășurată într-un maldăr de cearșafuri, semă-nând cu burnusurile arăbești, din care nu i se vede decât conturul bucălat și rubicond al feței, cu privirea impasibilă, ce trece dincolo de ființe și lucruri.

*
* *

Uneori,
îl întâlnesc pe Don Pepi
când traversez liniile
de cale ferată,
din pitorescul și patriarhalul cartier
RONAȚ (cotropindu-l, mirozna de soc
îl transformă într-un tărâm mirific).
Eu vin dinspre oraș, Don Pepi
pleacă (sau invers);
ne oprim între linii, unul în dreptul
celuilalt,
privindu-ne în ochi, ca doi prieteni
de-o viață.

Îi zâmbesc; Don Pepi schițează un surâs timid
care îi luminează treptat chipul.
– Cum o mai duci, Don Pepi?
– Bine – răspunde el,
și ne vedem fiecare de drum.

*
* *

Pe Matahara

o întâlnești cel mai adesea în tramvai,
pe diferite linii și trasee,
alese, de fiecare dată, din misterioase
motive.

Se așază pe un scaun
și se plimbă
pe aceeași rută, de dimineață până seara.

Vară, iarnă,
înfășurată în cearșafuri
(de culoarea nisipului saharian),
din care nu i se vede decât obrazul,
privește îndelung pe fereastră,
în călătoria exotică (pentru ea)
sau doarme ore în șir
neclintită.

*
* *

- Don Pepi, ce faci vara,
când e tare cald ? – încerc să-l descos.
- Io... printre copaci,
mai ascult cum cântă
păsările...
- Da' nu te plictisești ?! – îndrăznesc.
-
- Mai și zbor...

*
* *

Niciodată
nu am văzut-o pe Matahara mâncând;
dar mi-o imaginez
coborând din tramvai la capăt
de linie,
unde, în liniștea imașului,
cearșafurile de pe ea îi țin loc
de jilț, când s-așază.

Din una dintre multele ei sarsanale
scoate
un coltuc și un boț de brânză,
din care frânge, duce la gură,
mai aruncă la câinii vagabonzi
roind în preajmă-i.

*
* *

Tot mai des se abate Don Pepi
pe la atelierul de cizmărie.
S-a îndrăgostit, bănuiesc eu,
de Mioara, oacheșă pantofăreasă,
căci îl surprind îmbiind-o cu bomboane
(garnisite cu scame și fire de tutun),
pe care le desprinde
dintr-un gogoloi de coji de pâine
și bucăți de salam,
scos din buzunarul pantalonilor.
Arătându-se încântată, Mioara îi zice:
– Pepi, bei vermut alb?
– Beau, răspunde Don Pepi.
Mioara se duce la robinet, umple
un pahar cu apă
și i-l oferă galant.
.....
– Pepi, îi bun vermutu’?
– Bun!... Buun!!...

*
* *

În serile de vară,
Matahara poposește pe un câmp
presărat cu flori de romaniță;
aici se pregătește de-nnoptat,
așezându-și o sarsana sub cap,
drept pernă,
privind spuza de stele
până adoarme.

*
* *

Într-o toamnă,
zile, săptămâni în șir,
Don Pepi se postează
în fața atelierului de cizmărie,
înainte de ora deschiderii.

– Îți place Mioara? – îl abordez, de față cu ea.

– Da, da' are bărbat... – o-ntoarce el.

.....

– Dacă divorțez, mă iei de nevastă? – riscă Mioara.

– ...Îhî...

*
* *

O singură dată
s-a-ntâmplat să intru în vorbă
cu Matahara;
mergeam agale pe-o stradă
și deodată o zăresc așezată
pe-un grilaj în fața unui bloc.
Mă opresc lângă ea, îndrăznind:
– Bună ziua, mami. Ce mai faci?
– Șed – îmi răspunde blând.
– Locuiești pe-aici?
– Da...
– Nu mai mergi cu tramvaiul? – insist eu.
.....
– Ia... mai stau puțin...

*
* *

Iarnă, ger,
țurțuri la streșini
și flori de gheață-n ferestre.

Îmi apare-n cale Don Pepi
și-l întreb:
– Don Pepi, ai lemne?
– Ma nu – îngaimă el.
– Și cum o să te-ncălzești? – adaug eu.
– ...Mai aprind becu' ... și iacă...

*
* *

În cimitir,
întâlnire neașteptată
cu Matahara:
pe când treceam pe tăcute alei
spre lăcașul dragilor,
o văd așezată pe-o băncuță,
în dreptul unui mormânt.

Am privit-o din mers, fără să știu
cu ce rost se afla acolo:
se odihnea, se ruga priveghind
sau se lăsa mângâiată de liniștea
și aromele
amurgului de toamnă?!

*
* *

În cenușăreasa bibliotecă
de lângă cizmărie,
bibliotecara, privind șagalnic spre Don Pepi:
– Îmi tai niște lemne pentru foc?... Te rog, Pepi!...
– ...Poate, mâine...

Gogind pe lângă sobă,
Don Pepi îmi cere o țigară;
îi întind pachetul, își ia una,
și-o aprinde,
scutură scrumul în palma stângă.
– Hai să filozofăm, preț de-o țigară!
Și, brusc, lansez ideea:
– Don Pepi, te consideri om?
.....
– Mai știi io?!...

*
* *

Într-o noapte de iarnă
mă-ntorceam spre casă
cu un tramvai întârziat
și, coborând la stația terminus
din fața depoului,
îl aud pe vatman muștruluiind pe cineva;
mă întorc și o văd pe Matahara,
expediată cu bruftuluieli din vagon.

Și-a așezat calm sarsanalele pe trotuar,
așteptând, parcă, un alt tramvai
spre o destinație doar de ea
cunoscută;
întrupatu-s-a, acolo,
în pustietatea nopții,
zeița singurătății.

Partea a treia

**Câteva dintre panseurile lui Don Pepi
și ale mirobolantei Matahara**

(transpuse sub formă de poeme într-un singur vers)

*
* *

Întins în iarba moale, cerul îmi mângâie fruntea.

(DON PEPI)

*
* *

Lumina, când m-atinge, adesea mă-nfioară.

(MATAHARA)

*
* *

Aș vrea să zbor, să mă fac nor.

(DON PEPI)

*
* *

Viața mea e în tramvai, n-am nici o dorință.

(MATAHARA)

*
* *

Sunt hoinar și n-am habar de griji și de dușmani.

(DON PEPI)

*
* *

Coboară corbii—g o ș t i înfomețați—la cina mea săracă.

(MATAHARA)

*
* *

Nu sunt vesel și nici trist, nici zăbavnic, nici grăbit.

(DON PEPI)

*
* *

Cum stau în ger, îmi pare că-s trasă prin inel.

(MATAHARA)

*
* *

Nici binele nu ține cât uitarea.

(DON PEPI)

*
* *

Nici talpa mea nu-i demnă să calce pe omidă.

(MATAHARA)

*
* *

Înrourat, un tren m-așteaptă pe o stea.

(DON PEPI)

*
* *

Visez, tot mai visez nespusa întâlnire.

(MATAHARA)

Cuprins

Partea întâi

Terasa cu umbrele

- E o terasă cu statornic cin... / 8
Aici, poeții vin și se-ntrețin... / 9
Formează-o rasă aparte-acești poeți... / 10
Pe *axis mundi* stăm înșiruiți... / 11
La buzunarul meu amfitrion... / 12
Voi, frații mei, holtei înamorați... / 13
De ce-am fi triști când vremile ne-nvață... / 14
Târcoale dau și patima și ura... / 15
Pe nimeni nu mai judec; fac efort... / 16
De o umbrelă m-am îndrăgostit, monșer... / 17
Cântați, dar', sub lumina cea înaltă!... / 18
Eu Demiurgos pot visa c-am fost... / 19

Partea a doua

Din viața lui Don Pepi și a mirobolantei Matahara

- Uneori îl întâlnesc pe Don Pepi... / 24
Pe Matahara o întâlnești... / 25
Don Pepi, ce faci vara... / 26
Niciodată nu am văzut-o pe Matahara mâncând... / 27
Tot mai des se abate Don Pepi... / 28
În serile de vară... / 29
Într-o toamnă, zile, săpătămâni în șir... / 30
O singură dată s-a-ntâmplat... / 31

Iarnă, ger, țurțuri la streșini... / 32
În cimitir, întâlnire neașteptată... / 33
În cenușăreasa bibliotecă... / 34
Într-o noapte de iarnă... / 35

Partea a treia

Câteva dintre panseurile lui Don Pepi
și ale mirobolantei Matahara
(transpuse sub formă de poeme într-un singur vers)

Întins în iarba moale... / 38
Lumina, când m-atinge... / 39
Aș vrea să zbor... / 40
Viața mea e în tramvai... / 41
Sunt hoinar... / 42
Coboară corbii... / 43
Nu sunt vesel... / 44
Cum stau în ger... / 45
Nici binele... / 46
Nici talpa mea... / 47
Înrourat, un tren... / 48
Visez, tot mai visez... / 49

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactor - Dorin Davideanu
Imprimat la
TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34
Timișoara, România
Telefon/Fax: 056 - 18 32 57
E-mail: marineasa@yahoo.com

VALERIU DRUMEȘ (pseudonim al celui cu numele **Mustețiu Valeriu**) s-a născut la Timișoara, în anul 1943. Practică diverse meserii, publică, în periodice și volume, poezii, articole, cronici. A debutat editorial, în anul 1981, cu volumul *Cântece de vindecare*. Face parte din gruparea cenaclului **Pavel Dan**; este membru fondator al Societății și al ziarului **Timișoara**.

Editura

Pentru Valeriu Drumeș poezia se iscă din stările crepusculare, germinând atitudini în care saltul spre imaginar alternează cu strania greutate a imaginii cotidiene. În catrene, ce arată un fin simț al eufoniei și nu puține clipe așternute cu bune rezultate pe fila culturii, Valeriu Drumeș surprinde tărâmul de taină al poetului și bucuria poeziei, fără a ocoli seva seducătoare și amețitoare a boemei. Privită dinspre boemă, „Terasa cu umbrele” devine un spațiu sacral, acolo unde se izvedește un alt cosmos și unde fiecare se poate visa un Demiurgos.

Secvențele poetice cu Don Pepi și „mirobolanta” Matahara nu se îndepărtează prea mult de imaginarul primei părți. Lumea marginală intră fără rezerve în poezie. Simbolurile ei pot coagula un discurs poetic incitant, ce dezvoltă și eliberează stratificări semantice. Este ceea ce face, cu o mare libertate, Valeriu Drumeș în acest volum.

Alexandru Ruja

ISBN 973-8215-37-4